

det andet Things Samtykke; derom føler jeg mig fuldstændig overbevist. Jeg skal dog ikke udvikle dette næiere, men paa det Varmeste anbefale eet af disse to Lovforslag; jeg kjender vel ikke min ærede Sidemands, men jeg anbefaler dette med, anbefaler i det Hele en Udvidelse af den kommunale Valgret i Kjøbenhavn i det Omfang, som jeg tilsigter med mit Lovforslag.

Formanden: Exemplarer af det indbragte Lovforslag ville blive omdelte.

Man gik derefter til den under Nr. 2 paa Dagsordenen opførte Sag, som var:

Indbringelse ved Folkethingsmanden for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (C. B. Nimestad) af „Forslag til Lov om Forandring i § 1 af Lov om Valg af Borgerrepræsentanter i Staden Kjøbenhavn af 23de December 1865.“

C. B. Nimestad: Imedens jeg var paa Veien op til Formanden for at anmeldte det Forslag, som jeg igaar tillod mig at behøve, hørte jeg, at min meget ærede Sidemand (Kofod) vilde indbringe et Forslag, som jeg nok kunde formode gik ud paa det Samme, som jeg tilsigtede; men da jeg ikke kjendte Ordlyden deraf — jeg kom netop ind ad Døren i det Diebstik, det blev anmeldt — såaa jeg ingen Grund til at undlade at indgive mit Lovforslag. Det vil, som min meget ærede Sidemand bemærkede, staa til det høie Thing at vælge, hvilket det vil, og den Beredvillighed, han har udtalt, skal jeg virkelig til enhver Tid ogsaa vise, idet jeg gjerne skal tage mit Forslag tilbage, saafremt man vil foretrække hans. Mit Standpunkt er derimod i en anden Henseende forskjelligt fra min ærede Sidemands, idet jeg ikke er i den Stilling ikke tidligere at have indbragt Lovforslag. Det er nu 18 Aar — eller hvor længe det kan være — siden jeg første Gang blev valgt til Rigsdagen, og jeg har i den Tid blandt Andet før indbragt nærværende Forslag. I 10 Aar har jeg arbejdet her i Thinget for at komme til det Resultat, jeg nu foreslaar, thi allerede i

1860, da den Lov var under Debat, som udkom i 1861, søgte jeg at skaffe Stemning i dette Thing for at gaa til at lade Alle dem faae Valgret, som betale Skat, altsaa ikke at lade dem, der betale Skat af 100 Rd., være udelukkede fra Valgret. Der var imidlertid ingen eller ialfald kun en meget ringe Stemning herfor i det daværende Folkething, og der kom altsaa Intet ud deraf. Loven udkom; men saasnart den blev udøvet, vakte den virkelig Misfornøielse i denne Henseende i vide Kredse, hvilket var mig bekendt, og der var desuden i andre Henseender Mangler ved den. I 1863 sammentraadte derfor 5 Foreninger her i Kjøbenhavn, som valgte mig til deres Ordfører, og vi henvendte os til Ministeren for at bede ham om, at han, naar Rigsdagen igjen kom sammen, vilde fremlægge et Lovforslag, hvori disse Mangler bleve afhjulpne, hvis han ligesom vi fandt, at det var Mangler. Disse Mangler angik 3 Ting. Der var for det Første den Mangel ved Valgmaaden, at den var meget kompliceret og vanskelig for Vælgerne; for det Andet var der en besynderlig Fluktuation, et Vølgeslag, en Usikkerhed, der kom ind ved den Maade, hvorpaa § 24 i Loven af 19de Februar 1861 bestemte Valgberettigelsen — derom skal jeg tale siden —, og for det Tredie foreholdt vi endelig Ministeren Nødvendigheden eller Nødsnødvendigheden af, at det snarest kom dertil, at Enhver, der ydede Skat, udøvede Valgret. Den daværende ærede Minister svarede venligt nok, at han ønskede i næste Rigsdagssamling at kunne forelægge et Lovforslag derom, men Rigsdagen kom, som det vil erindres, sammen i September Maaned, kun for at stilles ad og for at komme sammen igjen i Januar 1864. Der stundede da nye Valg til, og jeg indgav derfor et Lovforslag, som jeg motiverede saaledes, at jeg vel ikke paa dette Punkt vilde bringe de store Spørgsmaal paa Bane, men jeg bad Thinget dog i det Mindste at hjælpe mig med at faae den Usikkerhed bort, der fremkom ved, at § 24 i Loven af 19de Februar 1861 bestemte, at en Mand skulde have Valgret, naar han betalte 4 Rd. i Skat, uden at der sagdes, hvilken Skatteindtægt han skulde have. Sagen var nemlig den, at en